

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Marcely Uhříčkové a Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobců: a) Č. Č.
bytem X

zastoupený advokátem Mgr. Janem Tomaierem
sídlem Černokostelecká 281/7, 110 00 Praha 10

b) Mgr. M. G.

c) D. G., MBA
oba bytem X

d) L. Č. B.
bytem X

e) P. B.
bytem X

žalobci c) až e) zastoupeni advokátkou Mgr. Mariannou Grinčovou
sídlem T. G. Masaryka 153, 261 01 Příbram

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

za účasti: 1) J. Š.
bytem X

2) MDDr. S. Š.
bytem X

3) CETIN a. s., IČO: 04084063
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2023, č. j. 014227/2023/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2023, č. j. 014227/2023/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci a) na náhradě nákladů řízení částku ve výši 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jana Tomaiera, advokáta.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni b) na náhradě nákladů řízení částku ve výši 3 000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaný je povinen zaplatit každému ze žalobců c) až e) na náhradě nákladů řízení částku ve výši 8 160 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupkyně Mgr. Marianny Grinčové, advokátky.
- V. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce a) se samostatnou žalobou a žalobci b) až e) společnou žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanými ve dnech 28. 3. a 31. 3. 2023, domáhají zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“).
2. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobců i dalších odvolatelů a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Příbram, stavební úřad a územní plánování (dále jen „stavební úřad“) ze dne 22. 4. 2022, č. j. MeUPB 39737/2022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž stavební úřad na základě žádosti osob zúčastněných na řízení 1) a 2) schválil ve společném územním a stavebním řízení podle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 23. 1. 2023 (dále jen „stavební zákon“) stavební záměr označený jako „*novostavba rodinného domu se zubními ordinacemi vč. jímky splaškových vod, akumulární nádrže na dešťovou vodu, vodovodní přípojky, přípravy kanalizační přípojky, pergoly a garáže Příbram, Příbram X*“ na pozemcích p. č. XA (dále jen „stavební pozemek“) a p. č. XB v katastrálním území X (dále jen „stavba“).
3. Krajský soud v Praze řízení o obou žalobách z důvodu vhodnosti spojil ke společnému projednání pod sp. zn. 59 A 11/2023.

Obsah žalob

Žaloba žalobce a)

4. Žalobce a) rekapituluje průběh správního řízení a uvádí, že stavba zahrnuje mj. vytvoření parkovacích kapacit pro pacienty, lékaře a další zdravotnické pracovníky na pozemku p. č. XB v katastrálním území X, jenž je ve vlastnictví města Příbram a tvoří ulici P. H., která je jedinou přístupovou cestou k šesti rodinným domům s č. p. X-Y (dále jen „přístupová cesta“), mezi nimiž se nachází dům žalobce a). Napadené i prvostupňové rozhodnutí jsou založená na závazných stanoviscích, rozhodnutí o kácení dřevin a na rozhodnutí Městského úřadu Příbram, odboru silničního hospodářství, která byla v odvolacím řízení přezkoumána nadřízenými orgány. Žalobce a) namítá, že závazná stanoviska – zejména ta z odboru územního plánování a dopravy – neposoudila soulad stavby s platnou územně plánovací dokumentací a nezohlednila platné urbanistické požadavky stanovené vyhláškou č.

501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“).

5. Dle územního plánu města Příbram se stavební pozemek nachází v ploše BM (smíšená obytná – bydlení městské individuální) a lze jej funkčně využít pro výstavbu zdravotnického zařízení, nicméně v důsledku provozu by nemělo docházet ke snižování obytného standardu území. Realizací 5 parkovacích míst na stavebním pozemku a k tomu dalších 5 parkovacích míst na přístupové cestě však dojde ke zvýšení dopravní zátěže na přístupové cestě, která je široká 375 cm a je na ní vyloučen obousměrný provoz. Žalobce a) a další vlastníci tím budou mít podstatně ztížený, ne-li zcela zamezený přístup a výjezd ze svých nemovitostí. Přístupová cesta je navíc v katastru nemovitostí vymezena jako ostatní plocha se způsobem využití manipulační plocha, a tedy by měla být využívána mj. při stěhování a další obslužné činnosti (stavebních opravách či rekonstrukcích domů), případně pro zajištění bezpečnosti obyvatel a parkování požárních a jiných zásahových vozidel. V důsledku realizace stavby bude využití přístupové cesty jakožto manipulační plochy znemožněno.
6. Dále žalobce a) namítá, že závazná stanoviska (zejména stanovisko odboru územního plánování) nezohlednila § 20 odst. 5 a § 21 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. V souvislosti se stavbou má dojít ke vzniku 5 parkovacích míst na přístupové cestě, aby bylo zajištěno využití stavebního pozemku a užívání 3 zubních ordinací. Závazná stanoviska však při posuzování umístění těchto parkovacích míst nevzala v potaz, že dojde k zablokování prostoru na přístupové cestě a ohrožení přístupu žalobce a) a dalších vlastníků k jejich domům. Žalobce a) a další vlastníci okolních nemovitostí nebudou mít zajištěná odstavná a parkovací stání v docházkové vzdálenosti ve smyslu § 21 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb.
7. Závazná stanoviska neposoudila stavbu dle § 23 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., neboť se při zohlednění zvýšené dopravní obslužnosti stavby a zřízení parkovacích míst na přístupové cestě nedostatečně věnovala dopravní bezpečnosti, zajištění bezpečného a plynulého provozu, bezpečnému užíváním staveb v okolí přístupové cesty a přístupu požární techniky. Žalobce a) zdůrazňuje, že přístupová cesta není opatřena chodníkem. Ulice P. H. je rezidenční klidovou zónou se zvýšeným pohybem rodin s dětmi a seniorů, jejichž bezpečnost je zajištěna malým dopravním provozem. Žalobce a) také předpokládá, že s ohledem na šířku přístupové cesty a předpokládané parkování vozidel bude omezen, ne-li zcela vyloučen, přístup a výjezd požární techniky.
8. Závazná stanoviska nejsou dle mínění žalobce a) ani v souladu s § 4 odst. 1 a § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Žalobce a) připomíná, že ke kvalitě prostředí je nezbytné přihlížet, a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2019, č. j. 9 As 55/2018-39. Stavba podle něj narušuje kvalitu prostředí, jelikož zatěžuje oblast zvýšeným výskytem nebezpečného hygienického odpadu z ordinací, zvýšenou dopravní zátěží a souvisejícími imisemi, větší zátěží kanalizace, jejíž technický stav v současné době není dostatečný, a ohrožuje bezpečnost, příjezd a odjezd vozidel žalobce a) a ostatních vlastníků.

Žaloba žalobců b) až e)

9. Žalobci b) až e) považují napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů i pro nesrozumitelnost. Žalovaný se totiž nevypořádal s jejich odvolacími námitkami týkajícími se rozporu stavebního záměru s Územním plánem Příbram a s dopravou v klidu a dále rozporu napadeného rozhodnutí s vyjádřením společnosti 1. SČV, a.s. Navíc koordinované závazné stanovisko, jež je podkladem napadeného rozhodnutí, není dostatečně určité. Žalovaný svým postupem porušil také § 33 a § 34 zákona č. 500/2004 Sb.,

správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť v odvolacím řízení nedoručoval písemnosti (včetně napadeného rozhodnutí) žalobkyni b) jako zástupkyni žalobců b) až e) do datové schránky. Proto se domnívají, že napadené rozhodnutí nenabýlo právní moci a provádění stavby dle správních rozhodnutí je nezákonné.

10. Rozpor stavby s územním plánem žalobci b) až e) spatřují v tom, že stavba nebyla povolena v souladu s § 2 písm. a) bodem 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., protože ani nesplňuje regulativy plochy BM s výraznou převahou bydlení. Dle uvedeného ustanovení se stavbou pro bydlení rozumí rodinný dům, ve kterém více než polovina podlahové plochy odpovídá požadavkům na trvalé rodinné bydlení a je k tomuto účelu určena. Z projektové dokumentace vyplývá, že 1. patro stavby je určeno pro zdravotnické zařízení, zatímco 2. patro je určeno pro bydlení. Stavbou pro bydlení přitom může být jen takový záměr, ve kterém nejméně 51 % podlahové plochy (nikoliv pouze 50 %) odpovídá požadavkům kladeným na trvalé rodinné bydlení. Z napadeného rozhodnutí přitom nevyplývá, z jakých výměr podlahových ploch určených pro bydlení žalovaný vycházel.
11. Žalobci v odvolacím řízení namítali nedostatečné vyřešení otázky dopravy v klidu, a to co do počtu parkovacích míst. Měli za to, že využití příjezdové cesty ve prospěch stavby zcela opomíjí potřeby parkování vlastníků přilehlých rodinných domů. Žalovaný při vypořádání jejich námitky doslovně citoval § 20 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., což žalobci považují za nepřípustné. Žalovaný navíc nekonkretizoval, jaké požadavky na počty odstavných a parkovacích stání právní úprava pro účely stavby vyžaduje, a nezohlednil faktické poměry na přístupové cestě. Na přístupové cestě není vymezeno parkoviště, a proto mají žalobci za to, že bude možné parkovat jak před rodinnými domy, tak i v části přístupové cesty tvořící příjezd k rodinným domům, jež je široká pouze 375 cm. V souvislosti s nedostatečnou šířkou přístupové cesty též namítají, že žalovaným nebyla hodnocena dopravní a požární bezpečnost dané lokality, resp. otázka přístupu ke stavbě. Nebylo nařízeno ani místní šetření, během něhož by místní poměry byly postaveny najisto. Žalovaný se též nevypořádal s § 20 odst. 4 a 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., přičemž měl dle žalobců trvat na tom, aby veškerá parkovací místa byla vymezena jen na stavebním pozemku. Těmito otázkami se nezabývalo ani potvrzení závazného stanoviska odboru dopravy žalovaného.
12. Rozpor napadeného rozhodnutí s vyjádřením společnosti 1. SčV, a.s., žalobci spatřují v tom, že odvod splaškových vod ze stavby je řešen gravitačně do vyvážecí nepropustné jímky s přípravou pro budoucí kanalizační tlakovou přípojku. Vyjádření 1. SčV sice není výslovně zamítavé ve vztahu k jímce, nicméně vyplývá z něj, že v současné době není možné stavební záměr připojit na čistírnu odpadních vod s ohledem na její nedostatečnou kapacitu. Skutečnost, že se neví, kdy dojde k navýšení kapacity čistírny odpadních vod, je v prvostupňovém rozhodnutí řešena stanovením podmínky č. X. To je dle žalobců b) až e) v rozporu s dvouletou lhůtou pro dokončení stavebního záměru stanovenou podmínkou č. 29 prvostupňového rozhodnutí. Žalobci b) až e) v tomto řešení spatřují porušení § 23 vyhlášky č. 501/2006 Sb., dle kterého se stavby umísťují tak, aby bylo umožněno jejich napojení na síť technické infrastruktury.
13. Koordinované závazné stanovisko ze dne 26. 7. 2021 dle žalobců nesplňuje náležitosti § 149 odst. 2 správního řádu. Především z něj není zřejmé, jaký záměr, na jakých pozemcích a jaká projektová dokumentace (označená datem zpracování a označením zpracovatele) byla předmětem jeho posouzení. Označení záměru je totiž v koordinovaném závazném stanovisku odlišné od označení stavebního záměru v projektové dokumentaci. Žalovaný při vypořádání této odvolací námitky vycházel z potvrzení závazného stanoviska, které se

s uvedeným nedostatkem vypořádalo rozporuplně. Potvrzení závazného stanoviska na jednu stranu konstatovalo, že stavební záměr je v koordinovaném závazném stanovisku jinak označen, současně však podotklo, že se jedná o formální nepřesnost bez dopadu na hmotná či procesní práva účastníků řízení. Přitom vyslovuje domněnku, že dotčený orgán měl k dispozici dokumentaci k záměru uvedenému ve výroku závazného stanoviska. Žalobci však mají za to, že v procesu povolování staveb nelze vycházet z domněnek správního orgánu založených na pravděpodobnosti souladu závazného stanoviska s předloženou stavební dokumentací, která není jednoznačně identifikována. Bez řádného označení posuzované stavební dokumentace nelze ani v budoucnu ověřovat soulad provedené stavby se stavební dokumentací. Koordinované závazné stanovisko a jeho potvrzení proto nemohou v rámci stavebního řízení obstát.

Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný nepovažuje žalobu žalobce a) za důvodnou a navrhuje její zamítnutí. Rekapituluje průběh odvolacího řízení, přičemž zdůrazňuje, že většina odvolatelů nesouhlasila se závaznými stanovisky vydanými dotčenými orgány. Žalovaný proto předal napadená závazná stanoviska příslušným správním orgánům k přezkumu. Tím byla závazná stanoviska potvrzena, proto následně vyrozuměl účastníky řízení o doplnění správního spisu. Žalovaný dále konstatuje, že umístění stavby odpovídá ustanovení § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., neboť je umístěna ve vzdálenosti větší než 2 metry od hranice stavebního pozemku. V souladu s § 20 odst. 5 písm. a) téže vyhlášky jsou parkovací stání ke stavbě zakreslena i mimo stavební pozemek v docházkové vzdálenosti. V prvostupňovém rozhodnutí bylo odůvodněno, že stavba je rodinným domem s provozovnou k podnikání a odpovídá požadavkům § 2 písm. a) bodu 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., neboť více než polovina podlahové plochy odpovídá požadavkům na trvalé rodinné bydlení a je k tomuto účelu určena. Stavba není v rozporu s Územním plánem Příbram a všechna závazná stanoviska dotčených orgánů byla nadřízenými dotčenými orgány potvrzena. Žalovaný proto odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný dodává, že v řízení vedeném podle stavebního zákona účastníci hájí pouze své zájmy, není však přípustné bez pověření hájit zájmy jiného účastníka či dotčeného orgánu. Nakonec připomíná, že se nemůže vyjadřovat ke způsobu prodeje stavebního pozemku ani ke slibům původního vlastníka tohoto pozemku, neboť se jedná o činnosti obce v samostatné působnosti.
15. K žalobě žalobců b) až e) se žalovaný nevyjádřil.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

16. Osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) považují žalobu žalobce a) za nedůvodnou a navrhují její zamítnutí. Domnívají se, že žalobní argumentace není přiléhavá a žalobce a) interpretuje okolnosti stavby účelově. Postup správních orgánů i obě správní rozhodnutí považují za bezvadná. Tvrdí, že námitky žalobce a) byly opakovaně vypořádány ze strany žalovaného i stavebního úřadu. Správní orgány si před vydáním příslušných rozhodnutí zajistily veškeré relevantní podklady, včetně závazných stanovisek, které vzaly při posuzování věci v potaz. Správní orgány zdůvodnily, proč je stavba v souladu s územně plánovací dokumentací. Osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) se ohrazují proti tvrzením žalobce a), který se snaží navodit zdání výstavby lékařského domu v zástavbě rodinných domů, a odkazují přitom na projektovou dokumentaci, ze které vyplývá, že stavba je v souladu s územně plánovací

dokumentací, vyhovuje obecným požadavkům na využívání území a současně svou povahou a parametry nevybočuje z místních standardů.

17. Počet a umístění parkovacích míst byl dle osob zúčastněných na řízení 1) a 2) správními orgány ve všech ohledech řešen a byl navržen v souladu s příslušnými normami. Parkovací místa byla spočítána a stanovena autorizovaným inženýrem v oboru pozemní stavby a posouzena příslušným odborem silničního hospodářství v koordinovaném závazném stanovisku i odborem dopravy žalovaného. Nutný počet parkovacích míst byl stanoven na 10. V projektové dokumentaci bylo proto navrženo 10 parkovacích stání (plus 1 parkovací stání v garáži), z toho 5 parkovacích míst na stavebním pozemku a 5 parkovacích míst na přístupové cestě, k čemuž byl doložen souhlas města Příbram jakožto vlastníka přístupové cesty dle § 184a stavebního zákona. Parkovací místa budou zřízena na místě, kde nyní parkují vlastníci sousedních nemovitostí včetně žalobce a). Ti však nemají na parkování na tomto místě právní nárok. Otázka dopravní dostupnosti a kapacity přístupové cesty byla dotčenými orgány rovněž posouzena, a to z hlediska objektivních kritérií, nikoliv z hlediska subjektivních zájmů žalobce a).
18. Žalobce a) dle osob zúčastněných na řízení 1) a 2) selektivně a nepřesně cituje judikaturu k pojmu pohoda bydlení, resp. kvalita prostředí. Opomíjí přitom, že tyto pojmy je nutné posuzovat podle objektivních skutečností, nikoliv subjektivních pocitů jednotlivých, stavebním záměrem dotčených osob. V rozsudku č. j. 9 As 55/2018-39, který žalobce a) citoval ve své žalobě, Nejvyšší správní soud rovněž konstatoval, že změny ve využití území v průběhu času, včetně nejrozličnějších stavebních aktivit, jsou přirozenou součástí vývoje, a to zvláště v urbanizovaných oblastech. Vlastníci nemovitostí dotčených zbudováním stavby na sousedním pozemku si nemohou osobovat právo na to, aby byla vyloučena každá stavební změna v jejich sousedství, která by podstatně snížila míru jejich soukromí. Tuto část citovaného rozhodnutí však žalobce a) vynechal. Stavba vzhledem ke své povaze a umístění nebude zdrojem překračujícím limity hluku, vibrací, pachu a prachu v dané lokalitě a nebude ani původcem zastínění. Stavbou nedojde k narušení standardů kvality prostředí či požadavků na zachování hodnoty území.
19. Za čirou spekulaci osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) považují tvrzení žalobce a), že ordinace budou původci nebezpečného hygienického odpadu. Veškerý odpad produkovaný v obdobném provozu je vždy likvidován v souladu s právními předpisy a provozním řádem schváleným krajskou hygienickou stanicí. Odtok odpadních vod je řešen jímkou a k napojení stavby na veřejnou kanalizaci dojde, až to umožní kapacita čistírny odpadních vod v Příbrami. Stav kanalizace v lokalitě je výsledkem působení času a není přičitatelný osobám zúčastněným na řízení 1) a 2).
20. Žalobu žalobců b) až e) považují osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) rovněž za nedůvodnou a navrhují její zamítnutí. Současně v plném rozsahu odkazují na své vyjádření k žalobě žalobce a). Nad rámec předešlého vyjádření uvádí, že kvalitu odůvodnění rozhodnutí správního orgánu nelze odvozovat od délky textu odůvodnění, resp. ji poměřovat s délkou námitek. Rozhodujícím faktorem je věcně správné vyhodnocení věci, které je racionálně odůvodněno. Žalovaný tímto způsobem postupoval a s tvrzeními žalobců b) až e) se dostatečně vypořádal, ačkoli s nimi nevedl rozsáhlou a nadbytečnou polemiku. Dotčené orgány vycházely při posuzování souladu stavby s územním plánem z projektové dokumentace, jež je jako jediná součástí správního spisu. Tvrzení žalobců b) až e), že není zřejmé, kterou projektovou dokumentaci měly dotčené orgány k dispozici pro účely vydání závazných stanovisek, tedy není pravdivé. Stavba byla poměřována s jednotlivými regulativy

územního plánu, přičemž dotčené orgány shledaly, že jim odpovídá. Otázku budoucího parkování před rodinnými domy by žalobci b) až e) měli primárně řešit s příslušným správním orgánem v rovině možného osazení dopravního značení. K řešení odvodu odpadních vod ze stavby se opakovaně vyjadřovaly dotčené orgány, přičemž navržené řešení plně koresponduje s jejich stanovisky, právními předpisy a též s praxí v území obsluhovaném příbramskou čistírnou odpadních vod, neboť takto jsou řešeny všechny nové stavby.

21. K otázce doručování osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) podotýkají, že žalobkyně b) se s napadeným rozhodnutím prokazatelně seznámila, neboť proti němu brojí. Materiální stránka doručení tak byla naplněna. Tvrzené pochybení žalovaného tudíž nemělo dopad do práv žalobců b) až e).
22. Osoba zúčastněná na řízení 3) se k věci nevyjádřila.

Podstatný obsah správního spisu

23. Městský úřad Příbram, odbor životního prostředí, vydal dne 12. 3. 2021 rozhodnutí o povolení kácení dřeviny rostoucí mimo les (borovice lesní) na stavebním pozemku a zároveň uložil náhradní výsadbu. Rozhodnutí je pravomocné a dle poučení proti němu bylo přípustné odvolání.
24. Městský úřad Příbram, odbor silničního hospodářství, vydal dne 14. 7. 2021 rozhodnutí, jímž podle § 10 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31. 12. 2021 (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) povolil zřízení připojení sousední nemovitosti (sjezdu) na místní komunikaci, a to ze stavebního pozemku na místní komunikaci v obci Příbram, ulici P. H. (tj. na přístupovou cestu). Toto rozhodnutí stanovilo mezi závaznými podmínkami mj. to, že připojení bude provedeno v souladu s projektovou dokumentací (výkres C. Situace stavby, 2/2021) a orazítkovanou situací. Šířka připojení bude 7 m a osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) coby žadatelé v případě nutnosti na vlastní náklady zabezpečí nové napojení dopravním značením podle podmínek stanovení místní úpravy provozu na komunikaci vydaného odborem silničního hospodářství po předchozím písemném vyjádření Policie České republiky, dopravního inspektorátu Příbram. Připojení k místní komunikaci mělo být vybudováno v souladu s podmínkami Technických služeb města Příbram jakožto správce komunikace. Toto rozhodnutí o povolení připojení na místní komunikaci bylo vydáno na základě závazného stanoviska Policie České republiky, dopravního inspektorátu Příbram, a stanoviska vlastníka komunikace. Dle poučení proti němu bylo přípustné odvolání.
25. Dne 14. 7. 2021 bylo vydáno také souhlasné závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje, územního odboru Příbram, č. j. HSKL-5125-2/2021-PB a dne 16. 7. 2021 souhlasné závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Středočeského kraje.
26. Dne 26. 7. 2021 stavební úřad vydal koordinované závazné stanovisko č. j. MeUPB 70423/2021 (dále jen „koordinované závazné stanovisko“) na základě žádosti osob zúčastněných na řízení 1) a 2) [identifikovaných jménem, příjmením, datem narození a bydlištěm] ve věci „PŘÍBRAM_stavba zubních ordinací a bytové jednotky“ na pozemku p. č. XB v katastrálním území X (tj. na stavebním pozemku). Koordinované závazné stanovisko bylo vydáno na úseku ochrany ovzduší, odpadového hospodářství, lesa, zemědělského půdního fondu, vod, dopravy na pozemních komunikacích, památkové péče a územního plánování. Bylo v něm konstatováno, že veřejné zájmy chráněné z hlediska dopravy na pozemních komunikacích jsou záměrem dotčeny a záměr je možné uskutečnit mj. za

podmínky, že stavebník před vydáním stavebního povolení požádá o povolení připojení sousední nemovitosti k místní komunikaci. Z hlediska ochrany veřejných zájmů na úseku územního plánování dotčený orgán uvedl, že jím chráněné veřejné zájmy jsou záměrem dotčeny, ale k záměru nemá připomínky. Z odůvodnění koordinovaného závazného stanoviska plyne, že dotčený orgán měl k dispozici dokumentaci záměru, platnou Politiku územního rozvoje, platné Zásady územního rozvoje Středočeského kraje a Územní plán Příbram. Z odůvodnění se také podává, že záměr je dle Územního plánu Příbram umísťován do zastavěného území, plochy BM (smíšené obytné – bydlení městské individuální), a je vyhovující z hlediska funkční náplně a v souladu s předepsanými regulativy. Rozpor s územním plánem ani s § 18 a § 19 stavebního zákona nebyl shledán.

27. Městský úřad Příbram, odbor životního prostředí, vydal dne 14. 9. 2021 jako vodoprávní úřad souhlasné závazné stanovisko ke stavbě, v němž nestanovil žádné podmínky.
28. Dne 9. 2. 2022 stavební úřad oznámil na základě žádostí osob zúčastněných na řízení 1) a 2) zahájení společného územního a stavebního řízení. Současně účastníky řízení (tedy mj. i všechny žalobce) poučil o právu uplatnit námitky.
29. Žalobce a) [společně s dalšími účastníky stavebního řízení odlišnými od žalobců] ve včasných námitkách uvedl, že stavba výraznou měrou ovlivní kvalitu, bezpečnost a pohodu bydlení v jeho rodinném domě, který se nachází v jejím sousedství. Stavba bude především zdravotním (zubním) střediskem, tedy komerční stavbou s účelem pronajímání komerčních prostor (3 zubních ordinací) k podnikání. Neodpovídá účelu, pro který je daná lokalita určena. Parkování pro účely stavby podle něj nebylo dostatečně zajištěno a opomenulo potřeby stávajících obyvatel. Nesouhlasil s umístěním parkovacích míst pro stavbu na přístupové cestě, neboť jím bude odebrána možnost parkování vlastníkům řadových domů. Historicky příslušná část příjezdové cesty náležela stavebnímu družstvu, které řadové domy postavilo. Zdůraznil, že navrhované šikmé stání vozidel bude bránit bezpečnému vjezdu vlastníků řadových domů do jejich nemovitostí (proto se na tomto místě vždy parkovalo pouze podélně). Dále konstatoval, že provoz 3 ordinací klade velkou náročnost na přístupovou cestu, která nemá ani chodník a není takovému provozu přizpůsobena. Část přístupové cesty má 395 cm a neumožňuje obousměrný provoz. Zvýšená dopravní zátěž bude narušovat klid a bezpečí v dané lokalitě a navíc bude výrazně komplikovat její obslužnost. Dále žalobce a) namítal, že pro odvod splaškových vod ze stavby do kanalizačního řádu nebude dostačovat jeho kapacita, čímž hrozí zpětný tok z kanalizace do přízemí řadových domů. Obával se také zvýšeného výskytu nebezpečného odpadu a snížení hodnoty jeho nemovitosti. Závěrem konstatoval, že provozem 3 ordinací v rámci stavby bude narušena kvalita prostředí a klid v dané lokalitě, a odkázal na § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb.
30. Žalobci b) a c) ve včasných námitkách podobně jako žalobce a) namítali, že stavba je komerčním zdravotnickým zařízením, které zasahuje do dosavadního rezidenčního charakteru dané lokality. Ačkoliv je přístupová cesta slepou komunikací o šířce 375 cm a není opatřena chodníkem, nebyla v rámci stavby řešena dopravní obslužnost a dopravní bezpečnost dotčené lokality. Uváděli, že zajištění pouze 5 parkovacích míst pro stavbu není dostatečné a že jejich umístění na přístupové cestě opomíjí potřeby vlastníků řadových domů. Konstatovali, že napojení stavby na kanalizaci prostřednictvím tlakové přípojky nezohledňuje stávající technický stav kanalizace, což může způsobit vztlínání odpadních vod. V souvislosti s Územním plánem Příbram namítali, že v něm není blíže vymezen rozsah

zřizování přípustných zdravotnických zařízení, proto by měl být zhodnocen dopad stavby na stávající dopravní a technickou infrastrukturu.

31. Totožné námitky jako žalobci b) a c) včas uplatnila žalobkyně d).
32. Žalobce e) ve včasných námitkách podobně jako předchozí žalobci namítl nedostatečnost parkovacích míst pro účely stavby a opomenutí potřeb stávajících vlastníků. Domníval se, že v lokalitě nebude dostatek parkovacích míst pro návštěvy, opraváře, spediční službu apod. Poukázal na to, že obytná zóna je slepá, klidová a že se na komunikaci nemohou bezproblémově míjet dva automobily. Navíc zde není žádný chodník, avšak současně je pro lokalitu příznačný zvýšený pohyb dětí a seniorů. Vyjádřil také obavu spojenou s plánovanou jímkou o velikosti 16 m³, která se bude pravidelně vyvážet, v důsledku čehož bude přístup k nemovitostem ztížen nákladním automobilem s cisternou, která bude obtěžovat hlukem, zápachem i svou častou přítomností. S tlakovou přípojkou kanalizace žalobce e) rovněž nesouhlasil, neboť se obával rizika vztlínání odpadních vod.
33. Stavební úřad **prvostupňovým rozhodnutím** ve společném řízení stavbu schválil a stanovil závazné podmínky pro její umístění a provedení. V rámci popisu stavby uvedl, že parkování bude zajištěno v počtu 4 dlouhodobých stání, 1 krátkodobého stání a 1 stání v garáži na stavebním pozemku a 5 krátkodobých stání na přístupové cestě. Konstatoval, že umístění stavby je v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací a vyhovuje obecným požadavkům na využívání území. K námitkám žalobce e) uvedl, že stavební záměr je přípustný a v souladu s územním plánem, přičemž správní orgány nemohou ovlivňovat velikost záměru stavebníka, pokud je v souladu s územně plánovací dokumentací. Počty parkovacích míst byly spočítány a stanoveny autorizovaným inženýrem v oboru pozemní stavby a Městským úřadem Příbram, odborem silničního hospodářství, v koordinovaném závazném stanovisku. Jejich nutný počet byl stanoven na 10 parkovacích míst (4 dlouhodobá a 6 krátkodobých), přičemž projektová dokumentace počítala s 10 parkovacími místy a jedním parkovacím místem v garáži. Na přístupové cestě bylo navrženo 5 parkovacích míst, k čemuž doložilo svůj souhlas podle § 184a stavebního zákona město Příbram jako vlastník přístupové cesty. Počet parkovacích míst pro bydlení a pro zubní ordinace se částečně prolínají, neboť stavebník bude ordinovat v jedné z ordinací. K pochybnostem ohledně bezpečnosti silničního provozu stavební úřad konstatoval, že správu ve věcech silničního provozu vykonávají dopravní inspektoráty Policie České republiky. Stavební úřady jsou proto z hlediska bezpečnosti silničního provozu vždy vázány závazným stanoviskem Policie České republiky. Takové kladné stanovisko bylo v posuzované věci vydáno jako podklad pro rozhodnutí o připojení k místní komunikaci. Námitku týkající se jímky stavební úřad vypořádal s tím, že napojení stavebního záměru na veřejnou kanalizaci není v současné době možné z důvodu nedostatečné kapacity příbramské čistírny odpadních vod. Jímka se bude vyvážet jednou za 3 týdny v pracovních dnech tak, aby její vývoz neúměrně neobtěžoval hlukem a zápachem okolní nemovitosti, což bylo zohledněno v podmínce č. 11 prvostupňového rozhodnutí. K námitkám žalobce a) stavební úřad uvedl, že celé druhé patro stavby bude určeno k bydlení a část prvního patra pro 3 zubní ordinace se zázemím (jeho zbylá část pak pro schodiště do druhého patra). Z pohledu stavebního úřadu se proto jedná o stavbu, v níž převažují plochy pro bydlení. Nutný počet parkovacích míst lze zajistit v docházkové vzdálenosti od stavby, k čemuž se vyžaduje pouze souhlas vlastníka takto dotčeného pozemku (ten byl v této věci dán). Nebezpečný biologický odpad bude dle stavebního úřadu vyvážen specializovanou firmou a léčivé přípravky budou likvidovány podle příslušných vyhlášek. Stavební úřad dále uvedl, že součástí kvality prostředí je

možnost využívat rodinné domy a zahrady obvyklým způsobem s minimem narušení. Směrem do ulice P. H. jsou orientovány předzahrádky, vstupy do rodinných domů a vjezdy do garáží. Zahrady jsou však orientovány na druhou stranu. Dle stavebního úřadu si účastníci nemohou osobovat právo na vyloučení každé stavební změny v jejich sousedství, zejména nepředstavuje-li obtěžování mimořádně převyšující míru přiměřenou poměrům v souvislé městské zástavbě. V rámci vypořádání námitek žalobců b) až d) stavební úřad odkázal na vypořádání předešlých námitek.

34. Žalobce a) v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí především namítl, že se stavební úřad a dotčené orgány nevyjádřily ke všem aspektům a negativním dopadům stavby na okolí s ohledem na její provoz, zajištění nutných služeb a budoucí dopravní kolaps. Závazná stanoviska podle něj byla jen obecná a neřešila jedinou přístupovou cestou bez chodníku, bezpečnost chodců, nutnou úpravu místní komunikace a změnu dopravního značení. Vyžadoval, aby stavební úřad k vyřešení situace nastavil regulaci na přístupové cestě. V tomto kontextu odkázal na § 4 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Vzněl též námitku nedostatečného počtu parkovacích míst a zpochybnil, zda město Příbram jako vlastník přístupové cesty skutečně dalo souhlas s umístěním 5 parkovacích míst na svém pozemku. Nadto se domníval, že parkovací místa nebudou určena jen pro účely stavby, a proto podle něj nebylo postaveno najisto, zda bude zajištěn potřebný počet parkovacích míst ve smyslu § 20 odst. 4 a 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Měl za to, že bude narušena dopravní obslužnost přístupové cesty. Vyjádřil také nesouhlas se závaznými stanovisky týkajícími se ochrany vod, zajištění dopravy a územního plánování a upozornil na problémy spojené s kanalizací a na jejich nedostatečné zohlednění v závazných stanoviscích. Uvedl, že požaduje vybudování protihlukové stěny či výsadbu zelené protihlukové stěny.
35. Žalobci b) až e) ve společném odvolání výslovně napadli koordinované závazné stanovisko a v jeho rámci závazné stanovisko orgánu územního plánování. Podobně jako v žalobě tvrdili rozpor stavby s územním plánem, přičemž argumentovali nesplněnými požadavky dle § 2 písm. a) bodu 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. týkajícími se definice stavby pro bydlení. Namítli, že závěr stavebního úřadu o tom, že stavba je objektem s převážujícími plochami pro bydlení, nebyl doložen konkrétním uvedením ploch určených pro bydlení a pro zdravotnické zařízení. Měli za to, že stavba neodpovídá definici dle výše zmiňované vyhlášky a je i v rozporu s regulativy stanovenými pro plochy BM s výraznou převahou bydlení, neboť první patro je určeno pro zdravotnické zařízení a druhé patro pro rodinné bydlení. Tvrdili také nedostatečné vyřešení otázky dopravy v klidu. Stavební úřad podle nich připustil umístění 5 parkovacích míst na přístupové cestě, avšak opomenul potřeby parkování vlastníků rodinných domů a nezohlednil faktické poměry místní komunikace. Poukázali na nedostatečnou šířku komunikace, absenci chodníku, nedostatečné zhodnocení dopravní a požární bezpečnosti a absenci místního šetření. Stavební úřad se podle nich nedostatečně vypořádal s § 20 odst. 4 a 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a měl trvat na tom, aby všechna parkovací místa byla vymezena pouze na stavebním pozemku. Totožně jako v žalobě žalobci b) až e) namítli rozpor prvostupňového rozhodnutí s vyjádřením společnosti 1. SČV, a.s., souvisejícím s vyvázeční nepropustnou jímkou. Tvrdili také nepřezkoumatelnost a nezákonnost koordinovaného závazného stanoviska, z něhož podle nich nebylo zřejmé, jaký záměr, pozemky a projektová dokumentace byly jeho předmětem.
36. Žalobci c) až e) přiložili ke svému odvolání plné moci ze dne 9. 5. 2022, jejichž prostřednictvím zmocnili žalobkyni b) ke svému zastupování (včetně podávání opravných

prostředků) v řízení vedeném stavebním úřadem pod sp. zn. MEUPB/110775/2021/SÚÚP/JB a č. j. MeUPB 14307/2022.

37. Žalovaný v rámci odvolacího řízení požádal nadřízené dotčené orgány o potvrzení nebo změnu závazných stanovisek podle § 149 odst. 5 (*pozn. soudu: správně § 149 odst. 7*) správního řádu.
38. V reakci na žádost žalovaného vydalo Ministerstvo vnitra, generální ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky, usnesení ze dne 4. 8. 2022, č. j. MV-128798-2/PO-PRE-2022, jímž odložilo věc žádosti o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje ze dne 14. 7. 2021 s odůvodněním, že stavba je stavbou I. kategorie, u níž se nevykonává státní požární dozor, a proto k vyřízení žádosti žalovaného není věcně příslušný žádný správní orgán. Dle poučení bylo proti tomuto usnesení přípustné odvolání.
39. Odbor životního prostředí žalovaného se zabýval koordinovaným závazným stanoviskem v rozsahu týkajícím se ochrany vod, přírody a krajiny, lesa, zemědělského půdního fondu a odpadového hospodářství ve sdělení ze dne 11. 8. 2022 a v těchto oblastech koordinované závazné stanovisko potvrdil. Z hlediska ochrany ovzduší koordinované závazné stanovisko změnil tak, že nadále zůstalo souhlasné, ale bylo upřesněno tak, aby bylo zřejmé, jakého záměru a jakých stacionárních zdrojů se týká.
40. Odbor kultury a památkové péče žalovaného prostřednictvím vyjádření ze dne 29. 8. 2022 souhlasil s koordinovaným závazným stanoviskem v rozsahu týkajícím se památkové péče. Dodal, že zájmy státní památkové péče nejsou dotčeny.
41. Odbor územního plánování a stavebního řádu žalovaného dne 8. 9. 2022 pod č. j. 112794/2022/KUSK potvrdil koordinované závazné stanovisko v části týkající se územního plánování. Konstatoval, že dle Územního plánu Příbram ve znění změny č. 1 jsou plochy BM (smíšené obytné – bydlení městské individuální) územím s „výraznou převahou bydlení, dějů a zařízení a s ním souvisejících činností, dějů a zařízení poskytujících služby pro bydlení, a to v individuálních domech, jimiž se rozumí rodinné domy.“ Hlavní a přípustné funkční využití je následující: „stavby pro bydlení, školská zařízení, kulturní zařízení, sportovní zařízení, zdravotnická a sociální zařízení, církevní zařízení, malá ubytovací zařízení (do kapacity 20 lůžek), zařízení veřejného stravování, obchodní zařízení (do kapacity 250 m² hrubé užitné plochy), drobná nerušící výroba a služby (do kapacity 100 m² hrubé užitné plochy)“. Podmíněně přípustné funkční využití pak bylo stanoveno pro: „stavby pro veřejnou správu, ubytovací zařízení (do kapacity 50 lůžek), obchodní zařízení (do kapacity 1.000 m² hrubé užitné plochy), výroba nerušící a služby (do kapacity 200 m² hrubé užitné plochy) - nadmístního významu, při rodinných domech stavby pro drobné zemědělské hospodaření (pro vlastní potřebu). Podmínkou je, že nesmí být v rozporu s hlavním funkčním využitím, nesmí narušit stávající charakter území a nesmí snižovat svým provozem obytný standard území.“ Dotčený orgán dospěl k závěru, že stavba splňuje podmínky funkčního využití stanovené územním plánem pro danou plochu, protože je i v souladu s cíli a úkoly územního plánování. K tvrzené neurčitosti koordinovaného závazného stanoviska dotčený orgán uvedl, že obsahuje jednoznačně uvedený název záměru včetně jeho umístění na konkrétním pozemku a v odůvodnění jsou uvedeny podklady včetně dokumentace stavby. I když označení není zcela konkrétní, lze se domnívat, že úřad územního plánování měl k dispozici právě dokumentaci k záměru označenému ve výroku koordinovaného závazného stanoviska.

42. Odbor dopravy žalovaného dne 25. 10. 2022 potvrdil koordinované závazné stanovisko v části týkající se dopravy na pozemních komunikacích s odůvodněním, že po přezkoumání rozhodnutí o připojení sousední nemovitosti na místní komunikaci ze dne 2. 8. 2021 a podrobném seznámení se spisovým materiálem dospěl k závěru, že procesní postup byl dodržen a byly splněny všechny zákonné požadavky na připojení pozemku ke komunikaci podle § 10 zákona o pozemních komunikacích, pročez nebyl shledán důvod k zahájení přezkumného řízení.
43. Ministerstvo zdravotnictví v reakci na žádost žalovaného dne 15. 9. 2022 potvrdilo závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Středočeského kraje ze dne 16. 7. 2021 s odůvodněním, že dopravou související se stavbou ani stacionárním zdrojem umístěným ve stavbě (vnější rekuperační jednotkou) nedojde k významnému ovlivnění stávající vyhovující hlukové situace. V souvislosti s budoucím komerčním provozem zubních ordinací ministerstvo předpokládalo maximálně 12 nových průjezdů za hodinu, tedy celkem 96 průjezdů osobních aut během pracovní doby. Došlo by tak k navýšení dopravního hluku na hodnoty 35,3 až 45,5 dB, tedy jen k mírnému zhoršení stávající dobré akustické situace, která spolehlivě zůstane pod stanovenými hlukovými limity.
44. Žalovaný následně poučil účastníky o možnosti vyjádřit se k doplněným podkladům. Této možnosti vyjádřil ze žalobců pouze žalobce a), který konstatoval, že mu žádné ze závazných stanovisek nedalo odpověď na to, jak má zajíždět ke své nemovitosti, která se nachází na samém konci přístupové cesty. Při výjezdu ze své nemovitosti nyní musí vždy vycouvat a pak se otočit v prostoru, kde jsou plánovaná parkovací místa pro stavbu. Zdůraznil, že nově bude muset celou ulici až do křižovatky vycouvat, pokud budou parkovací místa před řadovými domy zabrána. Konstatoval, že lokalitou nebudou moci projet hasiči, popeláři a ani záchranná služba se tam neotočí. Při navrhovaném šikmém stání vozidel budou muset i tato vozidla couvat do křižovatky. Dále podotkl, že se závazná stanoviska nevypořádala s tím, jak bude vyřešen odvod splaškových vod ze stavby.
45. Žalovaný pak **napadeným rozhodnutím** odvolání žalobců i jiných odvolatelů zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění obsáhle rekapituloval obsah odvolání všech účastníků řízení včetně žalobců (na stranách 2 až 8) a průběh odvolacího řízení včetně dalších vyjádření účastníků řízení (na stranách 8 až 11). Následně konstatoval, že k odvolacím námitkám se v průběhu odvolacího řízení vyjádřila společnost 1. Sčv, a.s., která uvedla, že jí jako provozovateli vodohospodářské infrastruktury ve městě Příbram nebylo známo, že by kanalizace měla omezenou funkčnost, a nepředpokládala, že by množství splaškových vod ze stavby zhoršilo odtok kanalizace. Proto jmenovaná společnost souhlasila s napojením splaškových vod na kanalizaci po zkapacitnění příbramské čistírny odpadních vod. Dodala, že prohlídkou bylo pouze zjištěno, že potrubí kanalizace je v některých místech popraskané, což bude zahrnuto do plánu oprav a investic města Příbram v krátkodobém horizontu. Dále žalovaný podotkl, že v prvostupňovém rozhodnutí bylo odůvodněno, že stavba odpovídá § 2 písm. a) bodu 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., jelikož se jedná o rodinný dům, ve kterém více než polovina podlahové plochy odpovídá požadavkům na trvalé rodinné bydlení a je k tomuto účelu určena. Následně konstatoval, že umístění stavebního záměru odpovídá požadavkům § 25 odst. 2 a § 20 odst. 5 písm. a) téže vyhlášky, přičemž parkovací stání jsou zakreslena i mimo stavební pozemek v docházkové vzdálenosti. Podotkl, že dopravní řešení stavby (a to jak doprava v klidu, tak i provoz na přilehlých komunikacích včetně příjezdu vozidel integrovaného záchranného systému) bylo opakovaně

posuzováno dotčenými orgány a s navrženým řešením byly vysloveny souhlasy. V postupu stavebního úřadu ani v prvostupňovém rozhodnutí nezjistil žalovaný žádné vady.

46. Napadené rozhodnutí bylo doručováno žalobci a) do datové schránky a žalobcům b) až e) poštou.

Posouzení věci soudem

A) Splnění procesních podmínek a vady při doručování v odvolacím řízení

47. Soud ověřil, že žaloby byly podány včas, osobami k tomu oprávněnými, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňují všechny formální náležitosti na ně kladené.
48. Dále se soud zabýval tím, zda žaloba žalobců b) až e) nebyla podána předčasně, resp. zda bylo napadené rozhodnutí těmito žalobcům řádně doručeno, a v souvislosti s tím se zabýval i otázkou, zda tvrzené vady při doručování nejsou důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobci b) až e) totiž poukazují na to, že byli již od řízení před stavebním úřadem zastoupeni žalobkyní b) jakožto advokátkou, avšak žalovaný této zmocněnkyni v průběhu celého odvolacího řízení nedoručil žádnou z písemností. Žalovaný přitom byl povinen doručovat žalobkyni b) do datové schránky, k čemuž ani v jednom případě nedošlo. Napadené rozhodnutí dle žalobců nemohlo nabýt právní moci, a provádění stavby proto bude nezákonné.
49. Soud předně upřesňuje, že žalobci b) až e) nebyli zastoupeni již od řízení před stavebním úřadem, ale až od zahájení odvolacího řízení, neboť plnou moc předložili společně s odvoláním, nikoli dříve. Dále je třeba upřesnit, že žalobkyně b) sebou samou zastoupena nebyla a ani nemohla být (plnou moc k zastoupení nedoložila, a i kdyby ano, jednalo by se o plnou moc nesmyslnou); na žalobkyni b) tak bylo třeba hledět jako na nezastoupeného účastníka. Žalobkyně b) nicméně dle doložených plných mocí zastupovala v odvolacím řízení žalobce c) až e). V tomto ohledu soud považuje plné moci za dostačující, byť byly primárně uděleny k zastupování ve věci vedené před stavebním úřadem (číslo jednací uvedené na všech plných mocích odpovídá číslu jednacímú listiny s oznámením o zahájení společného územního a stavebního řízení). Podstatné však je, že žalobci c) až e) prostřednictvím plných mocí nezmocnili žalobkyni b) pouze k zastupování v řízení před stavebním úřadem (to ostatně bylo v době udělení plných mocí již nepravomocně skončené), ale obecně k zastupování ve všech právních záležitostech včetně podávání opravných prostředků. Nepřesné je také tvrzení žalobců c) až e), že žalovaný jejich zmocněnkyni nedoručil v odvolacím řízení žádnou z písemností. Žalovaný od okamžiku, kdy mu stavební úřad předložil správní spis s odvoláními, doručoval všechny písemnosti jak žalobcům c) až e), tak i žalobkyni b). Zcela přitom přehlédl, že žalobkyni b) měl písemnosti doručovat jako nezastoupené účastnici poštou a žalobcům c) až e) prostřednictvím žalobkyně b) do její datové schránky advokátky. To je patrné i z tzv. rozcestníků obsažených v doručovaných písemnostech, v nichž žalobkyně b) nebyla uvedena jako zmocněnkyně žalobců c) až e).
50. S ohledem na shora uvedené tak soud předně konstatuje, že žalovaný doručoval žalobkyni b) jako nezastoupené účastnici správně poštou. Pochybil však tím, že písemnosti včetně napadeného rozhodnutí nedoručoval žalobkyni b) jako zmocněnkyni žalobců c) až e) také do datové schránky advokátky (srov. § 33, § 34 odst. 2 a § 19 odst. 1 správního řádu). Soud nicméně v tomto pochybení nespatřuje vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Ze správního spisu je totiž patrné, že žalobkyni b) byly všechny písemnosti doručeny, byť pouze poštou, a nadto byly doručeny

také žalobcům c) až e). Žalobkyně b) tak měla možnost se s doručovanými písemnostmi seznámit jako účastnice i jako zástupkyně. Žalobci c) až e) netvrdí, že by v důsledku nesprávného doručování byli jakkoli zkráceni na svých procesních právech a že by se s písemnostmi oni či žalobkyně b) jako jejich zmocněnkyně ve skutečnosti nemohli seznámit. Jakkoliv tedy k doručení rozhodnutí žalobkyni b) v postavení zástupkyně žalobců c) až e) fikcí pro nesplnění zákonných podmínek takové fikce (ta se vztahuje jen na ni osobně jakožto nezastoupeného účastníka řízení) nelze přihlížet, chybějící konkretizace z toho plynoucího vážného zkrácení procesních práv (např. znemožnění reakce na konkrétně označenou argumentaci ostatních účastníků odvolacího řízení) při vázanosti rozsahem uplatněných žalobních bodů vede soud k závěru, že se jednalo o procesní vadu bez vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí – žalobci totiž takový intenzivní důsledek netvrdí a soudu také není z obsahu správního spisu zřejmý.

51. Z hlediska splnění podmínek tohoto soudního řízení je pak podstatné, zda bylo žalobcům c) až e) řádně doručeno napadené rozhodnutí. Nedostatek řádného doručení napadeného rozhodnutí žalobci, resp. jeho zástupci, totiž brání přezkumu napadeného rozhodnutí správním soudem, neboť není naplněna jedna z podmínek řízení, a to existence pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Nejvyšší správní soud nicméně judikoval, že se jedná o odstranitelný nedostatek podmínek řízení a že samotná vada doručení napadeného rozhodnutí není bez dalšího důvodem pro odmítnutí žaloby jako předčasné. Krajský soud by měl v takovém případě uložit usnesením žalovanému doplnit spis o doklad o doručení napadeného rozhodnutí zástupci účastníka. Teprve tímto doručením je napadené správní rozhodnutí řádně oznámeno a od tohoto okamžiku začne plynout lhůta k případnému rozšíření žaloby na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo k rozšíření o další žalobní body dle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 2 As 27/2004-78, č. 450/2005 Sb. NSS).
52. Pokud se ovšem žalobce, resp. jeho zástupce s napadeným rozhodnutím fakticky seznámil, není třeba, aby žalovaný napadené rozhodnutí znovu doručoval. Nejvyšší správní soud několikrát konstatoval, že nerespektování zákonem stanovených pravidel pro doručování nemůže mít vliv na účinnost doručení, pokud adresát písemnost převzal a mohl se s jejím obsahem fakticky seznámit. Je sice nutné trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech, zároveň však nelze přijmout formalistický přístup, je-li naplněna materiální funkce doručení, tj. seznámení se s obsahem písemnosti. Proto měl-li žalobce resp. jeho zástupce prokazatelně možnost se s obsahem napadeného rozhodnutí seznámit, lze písemnost považovat za doručenou a není třeba trvat na novém formálně bezvadném doručení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 1 Azs 188/2016-26, ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010-95, ze dne 10. 9. 2020, č. j. 5 Azs 136/2020-80, a ze dne 6. 3. 2009, č. j. [1 Afs 148/2008-73](#), nebo rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 1. 2023, č. j. 55 A 68/2022-108).
53. Otázkou doručování rozhodnutí právnímu zástupci prostřednictvím provozovatele poštovních služeb namísto do datové schránky se Nejvyšší správní soud též opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010-95, uzavřel, že je třeba zkoumat, zda uvedené procesní pochybení mohlo mít vliv na zákonnost vydaných rozhodnutí, resp. na platnost jejich doručení. Za rozhodující považoval skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo zástupci doručeno jiným nezpochybnitelným způsobem (prostřednictvím provozovatele poštovních služeb), on se s jeho obsahem seznámil a následně proti tomuto

rozhodnutí podal včas správní žalobu. Dospěl proto k závěru, že takové pochybení nemůže mít vliv na platnost doručení ani na zákonnost vydaného rozhodnutí.

54. Ze správního spisu je zjistitelné, že napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobkyni b) prostřednictvím provozovatele poštovních služeb fikcí dne 10. 2. 2023 [nadto bylo napadené rozhodnutí doručeno žalobci c) do vlastních rukou 7. 2. 2023, žalobkyni d) fikcí 10. 2. 2023 a žalobci e) do vlastních rukou 2. 2. 2023]. Dne 31. 3. 2023 pak žalobkyně b) podala proti napadenému rozhodnutí za sebe i za žalobce c) až e) žalobu, ke které přiložila napadené rozhodnutí. Je proto zřejmé, že se žalobkyně b) nejpozději dne 31. 3. 2023 seznámila s napadeným rozhodnutím nejen jako účastnice odvolacího správního řízení, ale především i jako zástupkyně žalobců c) až e). Materiální funkce doručení tak v tomto případě byla nepochybně naplněna, protože soud neshledal důvod pro uložení povinnosti žalovanému, aby napadené rozhodnutí žalobkyni b) jako zástupkyni žalobců c) až e) opětovně doručil. Ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 27/2004-78 by přitom zdejší soud akceptoval, pokud by žalobkyně b) jakožto zástupkyně žalobců c) až e) rozšířila podanou žalobu o další žalobní body ve lhůtě do 31. 5. 2023 (tj. do dvou měsíců ode dne 31. 3. 2023), to však neučinila. Za nerozhodné pak soud pokládá to, kdy přesně nabylo napadené rozhodnutí právní moci, pokud není pochyb o tom, že žaloba žalobců b) až e) [ale i žalobce a)] byla podána včas a současně nebyla podána ani předčasně. Navíc se v situaci, kdy soud tímto rozsudkem napadené rozhodnutí ruší a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jeví taková otázka jako nadbytečná.
55. Protože v této věci jsou splněny podmínky řízení a obě žaloby jsou projednatelné, přistoupil soud k samotnému přezkumu napadeného rozhodnutí. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž byl vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že všichni žalobci brojí také proti některým závazným stanoviskům, zabýval se soud i jejich zákonností, a to rovněž v mezích žalobních bodů, jak stanoví § 75 odst. 2 věta druhá s. ř. s.
56. Soud o žalobách rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť se účastníci k výzvě soudu podle druhé věty citovaného ustanovení nevyjádřili, protože měl soud za to, že jejich souhlas s rozhodnutím bez jednání byl dán. Důvod pro rozhodnutí věci bez jednání byl nadto dán i podle § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

B) Obecná východiska

57. Soud předně připomíná, že společné územní a stavební řízení je ovládáno koncentrační zásadou, která se projevuje tím, že účastníci musí své námitky uplatnit nejpozději při ústním jednání, a dojde-li k upuštění od ústního jednání, musí je uplatnit ve stanovené lhůtě, jinak se k nim nepřihlíží (srov. § 94m odst. 3 stavebního zákona). Námitky nadto nemohou být libovolného obsahu, neboť dle § 94n odst. 3 stavebního zákona může osoba, která je účastníkem řízení podle § 94k písm. c) až e) stavebního zákona [tj. i osoba, jejíž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být společným povolením přímo dotčeno], uplatňovat námitky proti projednávanému stavebnímu záměru, dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavebního záměru nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud jimi může být přímo dotčeno její vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě. K námitkám, které nesplňují uvedené požadavky, se nepřihlíží.

58. Zásada koncentrace se významně promítá i do řízení o odvolání proti společnému povolení, neboť argumentační prostor již je vymezen námitkami, které odvolatel uplatnil při ústním jednání, popřípadě ve lhůtě stanovené stavebním úřadem. Výjimku představuje situace, kdy účastník za podmínek § 82 odst. 4 správního řádu uvádí nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohl uplatnit dříve, ať již z důvodu, že mu stavební úřad svým nesprávným postupem odňal možnost vznést námitky, či z důvodu jiných. Vedle toho může účastník v odvolacím řízení namítat porušení svých procesních práv v prvostupňovém řízení, namítat vady řízení či vady spočívající v nesprávném zhodnocení skutkového stavu nebo nesprávném zodpovězení právních otázek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2015, č. j. 3 As 142/2014-34, nebo rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2022, č. j. 54 A 2/2020-59, a mnohé další).
59. S těmi námitkami účastníků, k nimž se ve smyslu výše uvedeného přihlíží, jsou správní orgány povinny se vypořádat (§ 68 odst. 3 správního řádu). Rozhodnutí odvolacího správního orgánu, z jehož odůvodnění není zřejmé, z jakého důvodu správní orgán nepovažoval argumentaci obsaženou v odvolání za důvodnou a proč považoval odvolací námitky za liché, mylné nebo vyvrácené je pak zpravidla nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Není přitom vyloučeno, aby odvolací správní orgán převzal argumentaci správního orgánu I. stupně, neboť prvostupňové a odvolací správní rozhodnutí představují z hlediska soudního přezkumu jeden celek (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. [6 Ads 134/2012-47](#), a ze dne 26. 1. 2017, č. j. [7 As 292/2016-29](#)). Mezery v odůvodnění odvolacího rozhodnutí proto mohou zhojit argumenty obsažené v prvostupňovém rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Nejvyšší správní soud v této souvislosti také dovodil, že pokud se odvolací správní orgán plně ztotožní s úvahami správního orgánu I. stupně, jehož odůvodnění poskytuje odpověď na argumentaci uplatněnou v odvolání, může odvolací správní orgán pouze souhlasně odkázat na závěry prvostupňového rozhodnutí, aniž by se musel originálně vypořádat s odvolacími námitkami. Neposkytuje-li však prvostupňové rozhodnutí dostatečnou oporu pro vypořádání odvolacích námitek, není takový postup možný. Odvolací správní orgán se v takovém případě musí řádně vypořádat s uplatněnou odvolací argumentací, jinak zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů (viz rozsudek ze dne 22. 7. 2020, č. j. 1 As 149/2020-29).
60. Ve vztahu k závazným stanoviskům pak soud připomíná, že ta nejsou samostatně přezkoumatelným rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. a soudní ochrana před nimi je umožněna v rámci přezkumu konečného správního rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, č. 2434/2011 Sb. NSS). S ohledem na závaznost stanoviska dotčeného orgánu pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu je nezbytné, aby jeho obsah, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, alespoň v obecné rovině odpovídal požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. *„Jedině tak bude možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jakožto úkonu správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150, č. 2381/2011 Sb. NSS).
61. V případě, že je proti prvostupňovému rozhodnutí podáno odvolání, v jehož rámci je napadána zákonnost závazného stanoviska, musí odvolací správní orgán postupovat

dle § 149 odst. 7 správního řádu a vyžádat potvrzení či změnu závazného stanoviska od nadřízeného dotčeného orgánu, jinak by se odvolací správní orgán dopustil podstatného porušení ustanovení o řízení, které může mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63, č. 2167/2011 Sb. NSS). Odvolací správní orgán se proto v rámci odvolacího řízení obrací na nadřízený dotčený orgán, od kterého si vyžádá potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Úkon, kterým nadřízený orgán dotčeného orgánu potvrdí nebo změní závazné stanovisko, je z hlediska obsahu i formy opět závazným stanoviskem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014-30, č. 3214/2015 Sb. NSS).

62. V rámci soudního přezkumu soud přezkoumává závazné stanovisko toliko v rámci uplatněných žalobních bodů. Přezkoumatelnost i zákonnost závazného stanoviska hodnotí ve spojení se závazným stanoviskem nadřízeného dotčeného orgánu, jímž bylo dříve vydané závazné stanovisko potvrzeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 As 2/2018-37). Měl by přitom mít na paměti, že po dotčených orgánech nelze rozumně požadovat, aby v textu závazných stanovisek popisovaly posouzení všech v úvahu přicházejících aspektů, které by mohly vyvolat zásah do některého ze zákonem chráněných zájmů. *„Pokud je však narušení určitých hodnot účastníkem řízení namítáno, mají dotčené orgány, resp. jím nadřízené správní orgány, povinnost se těmito námitkami zabývat a vydat k nim odborné stanovisko, které se stane podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, jenž řízení vede“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017, č. j. [4 As 49/2017-32](#)). Konečně je třeba uvést, že nevyporádá-li se nadřízený dotčený orgán, jemuž bylo předloženo odvolání směřující proti obsahu závazného stanoviska, s námitkami odvolatele, nemůže odvolací správní orgán nahradit jeho chybějící odbornou skutkovou úvahu svou úvahou vlastní, neboť k tomu není odborně způsobilý. Odvolací správní orgán by však měl ověřit, zda nadřízený orgán řádně reagoval na odvolací námitky, a není-li tomu tak, měl by od něj žádat nápravu. Jinak se vystavuje riziku, že pro nepřezkoumatelnost bude zrušeno jeho vlastní rozhodnutí, ačkoli on sám při zdůvodňování svých hmotněprávních úvah nepochybil (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. [5 A 241/2011-69](#), č. [3018/2014 Sb. NSS](#)).

C) K důvodnosti žaloby žalobce a)

63. Žalobce a) namítá, že jím vyjmenovaná závazná stanoviska neposoudila soulad stavby s územně plánovací dokumentací a požadavky vyhlášky č. 501/2006 Sb. a že se nesprávně vypořádala s dopravní bezpečností, plynulostí dopravního provozu či s přístupem požární techniky. V úvodu své žaloby přitom odkazuje na závazná stanoviska dotčených orgánů, z nichž některá se těmito otázkami zabývat vůbec neměla, popřípadě na rozhodnutí, která závaznými stanovisky ani nejsou. V rámci žalobních bodů pak konkretizuje, že shora uvedené nedostatky vytýká především závazným stanoviskům vydaným na úseku územního plánování a dopravy.
64. Soud proto s ohledem na shora uvedené nejprve konstatuje, že na základě žaloby žalobce a) s ohledem na její obsah blíže nepřezkoumával jiná závazná stanoviska než ta, která byla vydána dotčenými orgány na úseku územního plánování, dopravy a požární ochrany, jelikož proti nim žalobce neuplatnil žádné konkrétní žalobní body.
65. Z přezkumu tak soud konkrétně vyloučil závazné stanovisko Městského úřadu Příbram, odboru životního prostředí, (vodoprávního úřadu) ze dne 14. 9. 2021 a závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Středočeského kraje ze dne 16. 7. 2021, neboť ta se žalobcem

uváděné problematiky vůbec netýkala a týkat ani neměla. Koordinované závazné stanovisko soud přezkoumal pouze v rozsahu, v němž souviselo s územním plánováním a dopravou na pozemních komunikacích. Blíže však soud nepřezkoumával potvrzující závazná stanoviska odboru životního prostředí a odboru kultury a památkové péče žalovaného ze dnů 11. 8. 2022 a 29. 8. 2022, neboť vůči nim žalobce a) žádné konkrétní výhrady neuplatnil. Stranou soudního přezkumu muselo nutně zůstat také žalobcem a) zmiňované rozhodnutí Městského úřadu Příbram, odboru silničního hospodářství, ze dne 14. 7. 2021 o povolení připojení sousední nemovitosti na místní komunikaci, neboť se nejedná o závazné stanovisko, nýbrž o rozhodnutí ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu, proti němuž bylo přípustné odvolání (což bylo uvedeno i v jeho poučení), a následně samostatná žaloba podle § 65 s. ř. s. Obdobné pak platí i ve vztahu k rozhodnutí Městského úřadu Příbram, odboru životního prostředí, ze dne 12. 3. 2021 o povolení kácení dřeviny rostoucí mimo les, které bylo vydáno v samostatném správním řízení ještě před zahájením společného územního a stavebního řízení a proti němuž bylo rovněž přípustné odvolání a poté samostatná správní žaloba. Žalobce a) žalobu proti rozhodnutím ze dne 14. 7. 2021 a 12. 3. 2021 nepodal (pouze je zmínil mezi podklady pro vydání prvostupňového a napadeného rozhodnutí) a jejich zrušení nenavrhoval ani v petitu (a pokud by tak učinil, musel by soud jeho žalobu v tomto rozsahu odmítnout pro nevyčerpání řádných opravných prostředků i pro opožděnost). Předmětem soudního přezkumu nemohlo být ani usnesení Ministerstva vnitra ze dne 4. 8. 2022 o odložení věci žádosti o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje, jelikož proti němu a v něm uvedeným důvodům pro odložení věci nesměřoval žádný ze žalobních bodů. Žádnou konkrétní výhradu žalobce a) nevznese ani proti potvrzujícímu závaznému stanovisku Ministerstva zdravotnictví ze dne 15. 9. 2022, které proto soud rovněž podrobně nepřezkoumával.

66. Pokud jde o neposouzení souladu stavby s územně plánovací dokumentací, poukazuje žalobce a) na to, že plochu BM sice lze dle Územního plánu Příbram využít i pro stavbu zdravotnického zařízení, avšak v souladu s textovou částí územního plánu by nemělo docházet v důsledku provozu stavby ke snižování obytného standardu území. K tomu však dle jeho názoru dojde s ohledem na zvýšenou dopravní zátěž, ztížený přístup k nemovitostem či nemožnost využít přístupovou plochu jako manipulační plochu. Soud takto vymezený žalobní bod nepokládá za důvodný.
67. Předně není pravdou, že by se koordinované závazné stanovisko v části týkající se územního plánování nezabývalo souladem stavby s Územním plánem Příbram, jelikož je z něj znatelné, že dotčený orgán soulad posuzoval, přičemž dospěl k závěru, že stavba vyhovuje svým funkčním využitím regulativům pro danou plochu. Proti koordinovanému závaznému stanovisku v části týkající se územního plánování žalobce a) ve svém odvolání nikterak nebrojil a problematiku snížení obytného standardu území ve smyslu územního plánu vůbec neadresoval. Proto nelze ani závaznému stanovisku odboru územního plánování a stavebního řádu žalovaného ze dne 8. 9. 2022 (či žalovanému) vytýkat, že se konkrétně touto problematikou výslovně nezabývalo. Soud přitom nepokládá za vadu to, že předmětná závazná stanoviska tuto problematiku neřešila v rámci ochrany jimi chráněného veřejného zájmu i bez adekvátní námitky. Podmínka, že umísťovaná a povolovaná stavba nesmí svým provozem snižovat obytný standard území, na niž žalobce a) poukazuje, je totiž Územním plánem Příbram stanovena pouze pro stavby spadající do podmíněně přípustného funkčního využití plochy BM. Tam však stavby pro bydlení a pro zdravotnická zařízení nespádají, jelikož ty patří pod hlavní a přípustné funkční využití plochy BM (viz odst. 41 tohoto rozsudku).

68. Žalobce a) dále závazným stanoviskům vydaným na úseku územního plánování vytýká, že nezohlednila požadavky uvedené v § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb., podle něž *„stavební pozemek se vždy vymezuje tak, aby na něm bylo vyřešeno umístění odstavných a parkovacích stání pro účel využití pozemku a užívání staveb na něm umístěných v rozsahu požadavků příslušné české technické normy pro navrhování místních komunikací, což zaručuje splnění požadavků této vyhlášky“*, a požadavky uvedené v § 21 odst. 1 téže vyhlášky, podle něhož *„odstavná a parkovací stání pozemků staveb pro bydlení nebo rodinnou rekreaci podle § 20 odst. 5 a 6 musejí být umístěna ve skutečné docházkové vzdálenosti do 300 m, je-li to technicky možné.“* V tomto ohledu však žalobce a) zcela opomíjí, že příslušná závazná stanoviska se těmito požadavky vůbec zabývat neměla. V souladu s § 96b odst. 3 stavebního zákona je totiž úkolem orgánu územního plánování určit, zda je záměr přípustný z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování. Orgán územního plánování však vůbec není oprávněn ani povinen zabývat se splněním požadavků na vymezení pozemků a umístění staveb na nich podle části třetí vyhlášky č. 501/2006 Sb.
69. Naplněním výše citovaných požadavků se měl zabývat primárně stavební úřad a žalovaný. Jak je přitom patrné z prvostupňového rozhodnutí, stavební úřad se problematice umístění odstavných a parkovacích stání věnoval a explicitně také uvedl, že odstavná a parkovací stání lze umístit v docházkové vzdálenosti na přístupové cestě za splnění jediné podmínky, a to že k tomu udělil souhlas její vlastník. Žalobce a) však úvahu stavebního úřadu týkající se možnosti umístit parkovací místa v docházkové vzdálenosti od stavby a naplnění požadavků dle § 20 odst. 5 (a také dle souvisejícího odst. 4 téhož ustanovení) vyhlášky č. 501/2006 Sb. ve svém odvolání sporoval [konkrétně pod bodem b) odvolání], přičemž zejména poukazoval na obecnost souhlasu vlastníka (a tedy na jeho nedostatečnost), na neadekvátně zvolený počet parkovacích míst, na jejich nedostatečné označení a na s tím související riziko, že vozidla budou parkovat nejen na té části přístupové cesty, kde parkují nyní, ale i jinde, čímž dojde k narušení dopravní obslužnosti. Ze strany žalovaného se žalobci a) ovšem na tuto odvolací námitku nedostalo žádné konkrétní odpovědi (a to ani takové, z níž by bylo zjištělné, proč dle žalovaného nebylo namíste se odvolací námitkou zabývat). Žalovaný totiž v napadeném rozhodnutí pouze citoval § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb. a následně konstatoval, že parkovací místa jsou zakreslena i mimo stavební pozemek v docházkové vzdálenosti, čímž ovšem nijak nereagoval na konkrétní žalobcovy výtky. Soud tedy sice nesouhlasí se žalobcem a) v tom, že se výše citovanými požadavky dle vyhlášky č. 501/2006 Sb. měly zabývat dotčené orgány územního plánování, avšak dává mu za pravdu, že se žalovaný s těmito požadavky – v kontextu žalobcovy odvolací námitky – dostatečně nevypořádal, protože je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
70. Žalobní výtky, podle níž dotčené orgány územního plánování, potažmo žalovaný a stavební úřad nezohlednili nedostatek odstavných a parkovacích stání ve skutečné docházkové vzdálenosti pro žalobce a ostatní vlastníky v okolí přístupové cesty ve smyslu § 21 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., však již důvodná není. Podle § 21 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. *„odstavná a parkovací stání pozemků staveb pro bydlení nebo rodinnou rekreaci podle § 20 odst. 5 a 6 musejí být umístěna ve skutečné docházkové vzdálenosti do 300 m, je-li to technicky možné.“* Obdobně jako v případě výše řešených požadavků, nebylo vůbec úkolem dotčených orgánů územního plánování tuto otázku posuzovat (opětovně viz § 96b odst. 3 stavebního zákona). Stavební úřad se naopak k tomuto požadavku ve světle podobně koncipované námitky (neodkazující ovšem na § 21 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb.) věnoval, přičemž uzavřel, že otázka využití přístupové cesty k parkování je věcí jejího vlastníka (města Příbram), který

byl oprávněn udělit souhlas s parkováním osobám zúčastněným na řízení 1) a 2). Na jiném místě prvostupňového rozhodnutí pak také poukázal na to, že žalobce a jiní vlastníci mají směrem do ulice P. H. umístěny vstupy a vjezdy do garáží. Tuto argumentaci pak žalobce a) v odvolání nijak nezpochybnil a nedovolával se aplikace § 21 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. ve vztahu ke svému pozemku se stavbou pro bydlení. Žalovaný proto nepochybil, pokud sám naplnění požadavku dle zmiňovaného ustanovení neřešil. Soud nadto dodává, že ve společném řízení o žádosti osob zúčastněných na řízení 1) a 2) měl být požadavek dle § 21 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. naplněn toliko k posuzované stavbě, nikoli k sousedním již umístěným a povoleným stavbám. U nich lze předpokládat, že požadavek na umístění odstavných a parkovacích stání byl posouzen v těch řízeních, která se jich přímo týkala. V rámci tohoto posouzení sice musí zohlednit celkový stav v lokalitě, tj. např. využití stávajících ploch pro již existující stavby a z toho plynoucí nemožnost jejich plného započtení, nebo dokonce vyhrazení výlučně pro novou stavbu. Jak ovšem plyne z prvostupňového rozhodnutí (ale též z letecké mapy založené v dokumentaci stavby), na pozemcích žalobce a) i jeho sousedů se nachází odstavné plochy a součástí staveb pro bydlení jsou i garáže, pročez lze mít (při absenci adekvátní žalobní argumentace) za to, že § 21 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je v případě žalobce a) dodržen a stávající stavby využití přístupové cesty k parkování vozidel jejich obyvatel nevyžadují.

71. Žalobce a) dále namítá nedostatečné posouzení požadavků podle § 23 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., podle něhož *„stavby podle druhu a potřeby se umísťují tak, aby bylo umožněno jejich napojení na síť technické infrastruktury a pozemní komunikace a aby jejich umístění na pozemku umožňovalo mimo ochranná pásma rozvodu energetických vedení přístup požární techniky a provedení jejího zásahu. Připojení staveb na pozemní komunikace musí svými parametry, provedením a způsobem připojení vyhovovat požadavkům bezpečného užívání staveb a bezpečného a plynulého provozu na přilehlých pozemních komunikacích. Podle druhu a charakteru stavby musí připojení splňovat též požadavky na dopravní obslužnost, parkování a přístup požární techniky.“* S citovaným ustanovením souvisí § 10 odst. 1 věta první zákona o pozemních komunikacích, podle níž lze pozemní komunikace navzájem připojovat zřizováním křižovatek nebo připojovat na ně sousední nemovitosti zřízením sjezdů nebo nájezdů. Ustanovení § 10 odst. 4 písm. b) zákona o pozemních komunikacích pak stanovuje nezbytné podklady pro povolení připojení sousední nemovitosti k místní komunikaci, mezi něž patří souhlas vlastníka místní komunikace a závazné stanovisko Policie České republiky. Dle § 10 odst. 5 zákona o pozemních komunikacích je ve společném územním a stavebním řízení povolení o připojení pozemních komunikací nahrazeno závazným stanoviskem dotčeného orgánu.
72. V souzené věci bylo ještě před zahájením společného územního a stavebního řízení vydáno v jiném správním řízení samostatné rozhodnutí Městského úřadu Příbram, odboru silničního hospodářství, jakožto silničního správního úřadu ze dne 14. 7. 2021, jímž bylo povoleno zřízení připojení sousední nemovitosti (stavebního pozemku) na místní komunikaci ve vlastnictví města Příbram (přístupové cesty). Problematika připojení stavebního pozemku na místní komunikaci včetně požadavků plynoucích z § 23 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. tedy již byla závazně vyřešena v řízení o povolení připojení podle § 10 zákona o pozemních komunikacích a předmětem společného územního a stavebního řízení znovu být nemohla. Nebyla a neměla být ani předmětem posuzování dotčených orgánů na úseku dopravy v jejich závazných stanoviscích (srov. *a contrario* § 10 odst. 5 zákona o pozemních komunikacích), pročez je žalobní výtky týkající se neposouzení těchto požadavků v závazných stanoviscích či v prvostupňovém nebo napadeném rozhodnutí

nedůvodná. Soud se tedy touto problematikou, přesahující rámec společného územního a stavebního řízení, blíže nezabývá.

73. Předmětem posuzování dotčených orgánů na úseku dopravy sice nemělo být samotné připojení stavebního pozemku k přístupové cestě, avšak využití přístupové cesty coby místní komunikace k parkování a s tím spojené otázky ohledně bezpečnosti chodců, plynulosti provozu nebo přístupu vlastníků k nemovitostem jimi být posuzovány mohly a měly. Podle § 40 odst. 4 písm. d) zákona o pozemních komunikacích ostatně silniční správní úřady (konkrétně obecní úřady obcí s rozšířenou působností) uplatňují závazná stanoviska v územním řízení z hlediska řešení místních a účelových komunikací.
74. Žalobce a) vyjadřoval své obavy ze zvýšené dopravní zátěže na přístupové cestě a z využití přístupové cesty k parkování způsobem předpokládaným dokumentací stavby několikrát a také poukazoval na to, že mu takové využití přístupové cesty bude bránit v přístupu, resp. příjezdu k jeho nemovitosti. V námitkách podaných v řízení před stavebním úřadem kupříkladu upozorňoval na to, že parkovací místa, jež jsou navržena pro šikmé parkování, brání bezpečnému přístupu k jeho nemovitosti, a zdůrazňoval, že se na přístupové cestě vždy parkovalo pouze podélně. Poukazoval také na absenci chodníků a související zvýšené nebezpečí pro chodce nebo na ztížený přístup pro větší vozidla zajišťující služby. V odvolání pak namítal, že tyto otázky nebyly stavebním úřadem a dotčenými orgány řešeny, a opakovaně poukazoval na nevhodné dopravní řešení přístupové cesty. Se žalobcem a) je třeba souhlasit v tom, že ke svým námitkám nedostal odpovědi.
75. V koordinovaném závazném stanovisku dotčený orgán k dopravě na pozemních komunikacích pouze obecně konstatoval dotčení na jím chráněných zájmech a poté stanovil několik podmínek týkajících se umístění zděné garáže na stavebním pozemku a nutnosti požádat o povolení připojení sousední nemovitosti k místní komunikaci a o povolení ke zvláštnímu využití místní komunikace k přípoje inženýrských sítí; otázkami bezpečnosti silničního provozu a přístupu k sousedním nemovitostem se nevěnoval. V situaci, kdy má být přístupová cesta coby místní komunikace určena pro parkování až pěti vozidel pouze pro účely stavby (např. pro pacienty), se ovšem soudu jeví, že ve věci mělo být kromě závazného stanoviska z úseku dopravy vydáno také povolení silničního správního úřadu o zvláštním užívání místní komunikace k vyhrazenému parkování podle § 25 odst. 1 ve spojení s § 25 odst. 6 písm. c) bodem 4 zákona o pozemních komunikacích, které by bylo podmíněno souhlasem Policie České republiky z hlediska bezpečnosti a plynulosti dopravy. Otázky týkající se bezpečnosti a dopravní obslužnosti a jejich případného negativního ovlivnění šikmým parkováním by tak byly primárně řešeny v řízení podle § 25 zákona o pozemních komunikacích. Pokud však žalovaný či jeho odbor dopravy dospěli k závěru, že v daném případě nebyly splněny zákonné předpoklady pro vydání samostatného povolení o zvláštním užívání místní komunikace (přístupové cesty), mělo na veškeré výtky žalobce a) reagovat zejména vyjádření odboru dopravy žalovaného ze dne 25. 10. 2022. To je však nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost i pro nedostatek důvodů. Dle označení se má toto vyjádření (resp. potvrzující závazné stanovisko) týkat žádosti o potvrzení koordinovaného závazného stanoviska ze dne 26. 7. 2021. V jeho odůvodnění se však konstatuje, že stavební úřad svým rozhodnutím ze dne 2. 8. 2021, č. j. MeUPB 67588/2021, schválil připojení sousední nemovitosti na místní komunikaci, a to v souladu s koordinovaným závazným stanoviskem ze dne 26. 7. 2021, proti němuž odvolatelé včetně žalobce a) podali odvolání. Následně odvolací dotčený orgán konstatoval, že koordinované závazné stanovisko může přezkoumat pouze z hlediska dopravy, načež uzavřel, že přezkoumal rozhodnutí o připojení

sousední nemovitosti na místní komunikaci ze dne 2. 8. 2021 (vydané podle něj stavebním úřadem) a že procesní postup byl dodržen a zákonné požadavky pro připojení pozemku ke komunikaci podle § 10 zákona o pozemních komunikacích byly naplněny; proto neshledal důvod k zahájení přezkumného řízení.

76. Z vyjádření odboru dopravy žalovaného ze dne 25. 10. 2022 tak předně není jednoznačně zjištěné, jaký konkrétní akt byl vlastně předmětem jeho přezkumu, neboť se v něm na jedné straně sice hovoří o přezkumu koordinovaného závazného stanoviska, ale dle odůvodnění bylo přezkoumáváno rozhodnutí o povolení připojení stavebního pozemku na místní komunikaci (přístupovou cestu). Rozhodnutí o povolení připojení stavebního pozemku (které navíc nevydal stavební úřad, nýbrž odbor silničního hospodářství Městského úřadu Příbram) přitom nemělo být předmětem přezkumu odboru dopravy žalovaného, neboť proti němu odvolání podáno nebylo. Ke koordinovanému závaznému stanovisku v rozsahu, v jakém se týkalo dopravy na pozemních komunikacích, se pak odbor dopravy žalovaného vůbec nevyjádřil a především se nijak nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce a) [ani ostatních odvolatelů]. Z takového nepřezkoumatelného „závazného stanoviska“ nadřízeného dotčeného orgánu žalovaný vůbec neměl vycházet. Naopak měl v souladu s výše citovaným rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. [5 A 241/2011-69](#) zjistit jeho nedostatky a žádat nápravu. To však žalovaný neučinil a namísto toho opřel napadené rozhodnutí mj. i o nepřezkoumatelné závazné stanovisko, čímž zatížil nepřezkoumatelností i své vlastní rozhodnutí.
77. Pro úplnost soud dodává, že otázka přístupu požární techniky ke stavbě ve smyslu § 23 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. měla být řešena primárně v řízení o povolení stavebního pozemku na místní komunikaci (přístupovou cestu). Možností přístupu požární techniky ke stavbě, potažmo k nemovitostem v okolí se nicméně zabývalo i souhlasné závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje ze dne 14. 7. 2021, které vycházelo z dokumentace stavby, jejíž součástí bylo i požárně bezpečnostní řešení. V rámci požárně bezpečnostního řešení přitom bylo rozebráno, že příjezd požární techniky i provedení zásahu jsou možné. Proto soud se žalobcem nesouhlasí v tom, že tato otázka nebyla ve správním řízení řešena. Protože žalobce a) ve vztahu k požárně bezpečnostnímu řešení a přístupu požární techniky v odvolání ničeho nenamítal, není namístě vytýkat žalovanému, že tuto otázku sám neřešil (problematikou obecné dopravní obslužnosti se pak mělo zabývat závazné stanovisko odboru dopravy žalovaného, popřípadě také povolení o zvláštním užívání místní komunikace, jak již soud vysvětlil výše).
78. Vágní tvrzení žalobce a), podle něhož stavba naruší kvalitu prostředí z důvodu zvýšeného výskytu nebezpečného hygienického odpadu z ordinací, zvýšenými imisemi souvisejícími se zvýšenou dopravou a větší zátěží na kanalizaci, pak soud pokládá za zcela liché. Že by se v okolí stavby se zubními ordinacemi měl (pravděpodobně volně) nacházet zdravotnický odpad, soud pokládá za ryzí spekulaci, neboť z ničeho nevyplývá jakákoli obava z toho, že by při provozu stavby neměl být dodržován zákon č. 541/2020 Sb., o odpadech, či zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, které v tomto kontextu ukládají povinnosti provozovatelům zdravotnických zařízení. Pokud by snad osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) v budoucnu nedodržovaly povinnosti týkající se likvidace zdravotnického odpadu, bude namístě řešit to cestou přestupkového řízení (nikoli ve společném územním a stavebním řízení). Imisemi souvisejícími s dopravou (zejména hlukovými) se dostatečně zabývalo závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Středočeského kraje ve spojení se závazným stanoviskem Ministerstva zdravotnictví, které reagovalo i na odvolací námitku žalobce a)

ohledně imisí a na jeho požadavek ohledně vybudování protihlukové stěny, když vysvětlilo, z jakých důvodů nedojde k významného ovlivnění stávající vyhovující hlukové situace. Obava z větší zátěže stavebně nevyhovující kanalizace je pak rovněž nedůvodná, neboť z vyjádření společnosti 1. SČV, a.s., založených ve správním spise plyne, že k připojení stavby na kanalizaci bude moci dojít až poté, co to umožní kapacita příbramské čistírny odpadních vod, a že jsou činěny kroky k výměně poničeného potrubí.

79. Soud tedy shrnuje, že shledal žalobu žalobce a) důvodnou v části, v níž se týkala nedostatečného vypořádání jeho odvolacích námitek ohledně řešení parkovacích míst na přístupové cestě a s tím souvisejícího narušení dopravní obslužnosti a dopravní bezpečnosti lokality, neboť na tento okruh námitek se mu nedostalo odpovědi ze strany žalovaného ani ze strany nadřízeného dotčeného orgánu na úseku dopravy. Navíc se jeví, že ve věci zcela absentuje vydání povolení o zvláštním užívání místní komunikace, čemuž by měl žalovaný rovněž věnovat pozornost.

D) Žaloba žalobců b) až e)

80. Žalobci b) až e) považují napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné předně proto, že žalovaný blíže neodůvodnil, proč stavbu považoval za rodinný dům ve smyslu § 2 písm. a) bodu 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a proč podle něj naplňovala regulativy plochy BM dle Územního plánu Příbram. Tento žalobní bod je důvodný.
81. Žalobci ve společném odvolání poukazovali na to, že s touto otázkou se nedostatečně vypořádal již stavební úřad, pokud se podrobně nezabýval výměrou podlahových ploch pro bydlení a pro zdravotnické zařízení. Stavební úřad totiž v prvostupňovém rozhodnutí pouze uvedl, že celé druhé patro je určeno pro bydlení, zatímco část prvního patra je určena pro zdravotnická zařízení a část pro přístup do druhého patra. Žalobci tuto úvahu zpochybňovali tím, že podle nich je celé druhé patro určeno pro bydlení a celé první patro pro zdravotnické zařízení, protože nelze bez bližšího vysvětlení tvrdit, že stavba je určena převážně pro bydlení. Na takto koncipovanou odvolací námitku žalovaný reagoval pouze konstatováním, že stavební úřad tuto otázku dostatečně odůvodnil, když uvedl, že stavba odpovídá § 2 písm. a) bodu 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Takto strohé konstatování přitom soud nemůže považovat za dostačující, neboť jím žalovaný žalobcům b) až e) vůbec nevysvětlil, proč je jejich argumentace chybná, a vůbec nerozebral klíčovou spornou otázku, jak nahlížet na schodiště mezi oběma patry – zda je lze zcela či zčásti přiřazovat k plochám pro bydlení, popřípadě zda je k plochám pro bydlení vůbec přiřadit nelze. V nedostatečném vypořádání odvolací námitek týkající se naplnění definice dle § 2 písm. a) bodu 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., potažmo regulativů stanovených pro plochu BM, tak soud spatřuje další důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
82. Bude proto na žalovaném, aby se v dalším řízení (případně v součinnosti s dotčeným orgánem územního plánování) zabýval tím, zda vůbec stavba splňuje definici rodinného domu ve smyslu vyhlášky č. 501/2006 Sb. a Územního plánu Příbram. V tomto kontextu lze žalovaného odkázat na rozsudky zdejšího soudu ze dne 26. 1. 2023, č. j 43 A 11/2020-39, a ze dne 29. 3. 2023, č. j. 43 A 56/2020-101, v nichž se soud definicí rodinného domu ve smyslu § 2 písm. a) bodu 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. podrobně zabýval a v nichž dospěl k závěru, že do podlahové plochy odpovídající požadavkům na trvalé rodinné bydlení a k tomuto účelu určené lze započítat jen plochu bytů, neboť pouze ta tento požadavek splňuje. Nelze však započítat plochu zbylých prostor jako je společná chodba, schodiště, garáž, kolárna či provozovna, byť by sloužily k užívání společně s bytem či k jeho doplnění.

Žalobci se proto nemýlí, pokud argumentují tím, že je třeba zabývat se konkrétní výměrou podlahových ploch určených pro bydlení a pro zdravotnická zařízení (popř. k dalším doplňkovým účelům) a že za stavbu pro bydlení lze považovat jen takovou stavbu, u níž nejméně 51 % podlahové plochy odpovídá požadavkům na trvalé rodinné bydlení. Tímto způsobem však žalovaný ani stavební úřad dosud nepostupovali a výtky žalobců odbyli pouze strohými konstatováními. Přitom není vyloučeno, že při důsledném respektování definice rodinného domu povedou úvahy žalovaného k závěru, že stavba požadavkům dle § 2 písm. a) bodu 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. neodpovídá.

83. Na druhou stranu ovšem žalovaný také může zvážit, nakolik je tato otázka relevantní z pohledu navazujících námitek žalobců b) až e). Jelikož jsou v plochách BM přípustné jak rodinné domy, tak zdravotnická zařízení (za předpokladu, že v plochách BM jako celku, tj. nikoliv pohledem jednotlivého stavebního pozemku, převažuje funkce rodinného bydlení), nabízí se, aby přípustnou stavbou z pohledu územního plánování byla i stavba, která rodinným domem není a která kombinuje tato dvě hlavní, resp. přípustná využití. V takovém případě by však neměla být označována jako „*novostavba rodinného domu se zubními ordinacemi*“. Rozlišení mezi rodinným domem a zdravotnickým zařízením je samozřejmě relevantní např. co do od toho se odvíjejících technických požadavků na stavby, je ovšem otázkou, zda splnění takových požadavků je rozporováno uplatněnými námitkami nebo vyvstává problém s nedodržením příslušných technických norem, na něž by měl žalovaný zareagovat i bez námítky. Žalovaný však nejen, že přezkoumatelně v kontextu uplatněných odvolacích námitek nevysvětlil, proč podle něj stavba požadavkům dle § 2 písm. a) bodu 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. odpovídá, ale alternativně ani přezkoumatelně nevysvětlil, proč bylo možné v ploše BM umístit a povolit stavbu, která neodpovídala definici rodinného domu dle téhož ustanovení.
84. V dalším žalobním bodě žalobci b) až e) žalovanému vytýkají, že se nedostatečně zabýval potřebným počtem parkovacích míst na přístupové cestě, opomenul potřeby parkovacích míst vlastníků rodinných domů, s požadavky § 20 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. se vypořádal tak, že toto ustanovení pouze odcitoval, blíže se nezabýval dopravní obslužností lokality a opomenul požadavky stanovené v § 20 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Na všechny tyto výtky již soud reagoval výše v odst. 69, 70 a 73 až 77 tohoto rozsudku, na něž tímto plně odkazuje. Dále soud dodává, že také žalobci b) až e) výtky tohoto typu uplatnili již v námitkách a následně v odvolání, avšak ze strany žalovaného a dotčeného orgánu územního plánování se jim nedostalo odpovědi.
85. Dále žalobci b) až c) poukazují na to, že technickým řešením jímky s přípravou pro budoucí kanalizační tlakovou přípojku dochází k obcházení vyjádření společnosti 1. SčV, a.s., ze dne 23. 11. 2021; tvrdí, že podmínka č. 36 prvostupňového rozhodnutí, v níž byla stanovena povinnost respektovat zmiňované vyjádření, je v rozporu se lhůtou dvou let k dokončení stavby a že nebyl dodržen požadavek § 23 odst. 1 věty první vyhlášky č. 501/2006 Sb. v části týkající se napojení na technickou infrastrukturu (pozn.: nikoli napojení na pozemní komunikaci, jímž se soud zabýval výše). Se žalobci je nutno souhlasit v tom, že shodnou námitku uplatnili také v odvolání, avšak žalovaný na ni nijak nereagoval. Žalovaný sice opatřil jako jeden z podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí novější vyjádření společnosti 1. SčV, a.s., ze dne 3. 6. 2022, které v napadeném rozhodnutí odcitoval, toto vyjádření se však netýkalo tvrzeného obcházení vyjádření ze dne 23. 11. 2021, namítaného rozporu podmínek stanovených v prvostupňovém rozhodnutí ani se nevyjadřovalo k požadavku dle § 23 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Vyjádření ze dne 3. 6. 2022 se týkalo

funkčnosti a kapacity kanalizace a na odvolací námitku žalobců nereagovalo. Soud by tak ani při značné benevolenci nemohl dospět k závěru, že žalovaný odvolací námitku zodpověděl prostřednictvím citace vyjádření ze dne 3. 6. 2022. Naopak je mu třeba vytknout, že zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti i proto, že odvolací námitku týkající se jímky a vyjádření společnosti 1. SČV, a.s., ze dne 23. 11. 2021 ponechal zcela bez povšimnutí.

86. V posledním žalobním bodě žalobci b) až c) argumentují nepřezkoumatelností koordinovaného závazného stanoviska v části týkající se územního plánování, a to pouze z důvodu, že z něj není zřejmé, jaký záměr, na jakých pozemcích a jaká projektová dokumentace byly předmětem jeho posouzení, a zpochybňují také navazující závazné stanovisko odboru územního plánování a stavebního řádu žalovaného, které jejich argumentaci nepřisvědčilo. Soud však žalobcům nemůže v tomto ohledu přisvědčit, jelikož koordinované závazné stanovisko je v namítaném rozsahu zcela určité a srozumitelné. Osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) jsou v záhlaví koordinovaného závazného stanoviska jednoznačně identifikovány jménem, příjmením a bydlištěm. Jejich záměr je označen jako „*Příbramstavba zubních ordinací a bytové jednotky*“, přičemž se toto označení v zásadě shoduje s označením záměru dle dokumentace stavby znějícím „*Stavba zubních ordinací a bytové jednotky, Příbram*“; odlišnost tedy spočívá pouze v umístění slova Příbram. Nelze tak souhlasit s formalistickým náhledem žalobců, že se označení záměru v dokumentaci stavby a v koordinovaném závazném stanovisku liší. Pro stavební záměr osob zúčastněných na řízení 1) a 2) byla v úvodu koordinovaného závazného stanoviska zavedena zkratka „*záměr*“. Pokud tedy dotčený orgán územního plánování v odůvodnění koordinovaného závazného stanoviska konstatoval, že podkladem pro jeho vydání byla mj. předložená „*dokumentace záměru*“, byla tím jednoznačně myšlena dokumentace stavby. Soud proto nemá žádné pochyby o tom, že předmětem posouzení dotčeného orgánu byla právě ta stavba, o níž rozhodoval stavební úřad a následně žalovaný v této věci.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

87. Soud z výše uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost. O vrácení věci žalovanému rozhodl v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
88. Úkolem žalovaného bude opětovně posoudit důvodnost odvolání podaných proti prvostupňovému rozhodnutí. Za tímto účelem v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu vyžádá od nadřízených dotčených orgánů potvrzení nebo změnu sporovaných závazných stanovisek, pokud nadřízené dotčené orgány dosud nepřezkoumaly příslušná závazná stanoviska ve světle odvolacích námitek (což se přinejmenším týká závazného stanoviska na úseku dopravy). Bude přitom mít na paměti, že ze závazných stanovisek bude moci při vypořádání odvolání vycházet pouze tehdy, budou-li přezkoumatelná. Ty odvolací námitky, které nesměřují proti obsahu závazných stanovisek (a k nimž tedy má žalovaný dostatečné odborné znalosti), žalovaný vypořádá sám. Zaměří se přitom i na otázku, zda stavba nepřepokládá zřízení vyhrazeného parkoviště ve smyslu § 25 odst. 6 písm. c) bodu 4 zákona o pozemních komunikacích, a pokud ano, zda v takovém případě bylo vydáno příslušné povolení, popř. zda není alespoň namístě do společného povolení doplnit podmínku získání povolení ke zvláštnímu užívání pozemní komunikace před započítím či povolením užívání stavby. Zaměří se i na to, zda stavba splňuje definici rodinného domu ve smyslu § 2 písm. a)

bodů 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., popř. proč tato otázka není významná, a zda odpovídá regulativům plochy BM dle Územního plánu Příbram.

89. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšným žalobcům a) až e) soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení v plné výši.
90. Žalobci a) soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč. Tato částka sestává ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). K tomu je dále třeba přičíst dvě paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a náhradu za DPH ve výši 1 428 Kč odpovídající 21 % ze všech výše uvedených částek (vyjma soudního poplatku), protože advokátní kancelář, v jejímž rámci zástupce žalobce a) vykonává advokacii, je plátkyní této daně. Tuto náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobkyně ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).
91. Náklady řízení nezastoupené žalobkyně b) sestávají pouze ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč. Vznik jiných nákladů řízení žalobkyně b) netvrdila a neprokazovala. Ve správním soudnictví přitom nelze procesně nezastoupenému účastníku přiznat náhradu nákladů řízení paušální částkou dle vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, jelikož použití § 151 odst. 3 o. s. ř. na řízení podle soudního řádu správního je vyloučeno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79, publikovaný pod č. 3344/2016 Sb. NSS).
92. Každému ze žalobců c) až e) soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení ve výši 8 160 Kč, tj. celkem za všechny tři tyto žalobce jde o částku 24 480 Kč. Jejich náklady sestávají ze zaplacených soudních poplatků ve výši 9 000 Kč (3x 3 000 Kč), z odměny advokátky za dva úkony právní služby po 2 480 Kč za každého ze tří žalobců (převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 12 odst. 4 advokátního tarifu, tj. 14 880 Kč, a ze dvou paušálních částek jako náhrad hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Protože zástupkyně žalobců c) až e) není plátkyní DPH, nezvyšuje se její odměna o náhradu za tuto daň. Náhradu těchto nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám zástupkyně žalobců c) až e) ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).
93. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Jelikož soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost, rozhodl, že nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. prosince 2023

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu